

L'ENSENYAMENT

L'ensenyament és, sens dubte, el camp social més polèmic, conflictiu i desballestat actualment al nostre país. Només cal obrir el diari o sentir els pares, alumnes i mestres per veure el seguici de reivindicacions, protestes i lamentacions que tots, cadascun en el que l'afecta, no paren d'expressar.

I això a tots nivells: des de l'universitari al del poble més petit i oblidat; entre aquests, naturalment, també hi ha el nostre grup escolar.

No pretenem pas aquí donar la solució del problema ni tan sols analitzar-lo amb detall, donada la gran complexitat de tots els factors que hi influeixen, però sí que, a nivell local, voldríem fer una mena de reflexió —se'ns dubte incompleta— sobre la sèrie de causes i actituds que s'observen i que fan que les nostres escoles siguin, en l'aspecte abans apuntat, de les més problemàtiques.

Tots sabem el canvi que ha fet, en pocs anys, el col·legi local. De dues aules i dos mestres (un per nens i un per nenes) s'ha passat a l'actual grup mixte de 13 aules i 11 mestres, a més de dos de català i un de gimnàsia, i un parvulari estatal (amb 2 mestres) i un de privat.

Això que, en teoria, sembla un progrés extraordinari, a la pràctica està demostrant que no és pas així. Els resultats, que són el que compten, són ben minsos, i ens atreviríem a dir que els coneixements i preparació dels alumnes que ara acaben la «Bàsica» no són pas, en general, superiors als que tenien a la mateixa edat els alumnes de l'escola antiga, sinó més aviat al contrari. Això ho constaten, cada dia més, els centres de segon ensenyament que reben els «graduats escolars».

Què passa? Quines diferències hi ha entre llavors i ara? En primer lloc l'ambient, les estructures i, sobretot, la formació de les persones: els mestres i també els alumnes.

Abans no es parlava gaire de pedagogia, de teories, de cursets d'especialització, de línies educatives... ni hi havia gaires reunions de mestres —a l'hora de classe—, però sí que hi havia, en general, molta vocació, responsabilitat i estimació pels alumnes. Ara, també generalment —sempre hi han hagut excepcions—, es palpa a cada moment que no és pas aquesta la constant. Moltes programacions, especialitzacions, idees i teories, a vegades utòpiques, però a la pràctica poca responsabilitat i, sobretot, un gran interès en inculcar idees més que ensenyament; i tot això sota la llei del mínim esforç. Els resultats, però, són evidents, i lamentables.

Volem dir amb això que tota la culpa és dels mestres? No, ni molt menys. També hem parlat de les estructures i l'ambient. L'ambient que avui predomina és aquest i això s'encomana fàcilment. Els pares, els alumnes i la societat en general segueixen la cor-

rent. S'ha de ser una mica heroi per anar contracorrent, i l'heroisme està bastant passat de moda.

Bé, no volíem parlar massa generalment i pot semblar que ho fem.

Aquestes causes i defectes també es donen al nostre poble, amb més o menys grau. L'Ajuntament tira per un cantó, els mestres per un altre, l'A.P.A. no aconsegueix contentar ningú, i molts pares es queden a casa. Però aquí, si amb bona voluntat ens ho proposàvem, podríem corregir aquests defectes, almenys en part. No som tants ni tan difícils perquè no ens poguéssim posar una mica d'acord, sempre que el diàleg no es converteixi en imposar la meua idea, en dir una cosa i fer-ne una altra..., sinó a exposar unes raons però valorar les altres, a buscar el bé comú i no pas només el propi... I que no passi, com sovint, que s'ha de recórrer al Sr. Inspector com a àrbitre d'uns assumptes que és el qui més desconeix.

Ve això al cas pel problema sorgit aquests últims dies entorn del parvulari. Donades les característiques del nostre poble, sempre havia semblat que, quan fos possible, la millor solució era repartir els alumnes del parvulari municipal o estatal en dos grups, ja que hi havia dos mestres, un al Rieral i l'altre a La Sagrera. Això durant molt de temps no va ser possible per manca de locals adequats als dos llocs, i tots sabem els problemes que va ocasionar: protestes dels pares, de les mestres que els acompanyaven a l'autocar, llargs desplaçaments amb els pares i perills per als infants, etc.

I això, que ara té fàcil solució, resulta que tampoc es pot fer, o tampoc es vol fer.

Tenim locals ben acondicionats als dos llocs, evitariem aquests llargs desplaçaments de la majoria d'infants i problemes d'autocar. Què millor que les mateixes mares, o pares, puguin acompanyar i esperar els seus fills petits a la porta de l'escola?

Les raons que es donen en contra són: tots junts es poden fer dos grups per l'edat (de 4 i 5 anys) i l'ensenyament és més eficient; la mestra de la Sagrera estaria molt sola.

Quant a la Inspecció, la Directora del grup diu que els vol tot junts a baix, i d'altra banda, a l'Ajuntament diuen que també hi han parlat i que ho troba molt bé a dalt. Qui ho entén això?

Nosaltres creiem que, com sovint passa, els interessos particulars de molt pocs es posen per sobre dels de la majoria, i que aquestes coses ja fóra hora d'anar-les bandejant.

I estem segurs que si es veuen les coses clares, es defensaran amb fermesa i no s'accepten imposicions minoritàries dels qui poden tenir molts estudis, molta pedagogia, però —salvant les excepcions que calgui— deixen de banda els interessos dels altres, la solució serà la desitjada.

El poble té la paraula.

CAMISERIA

SASTRERIA

RIERA

ANTIGUA CASA BALDUFAS

Plaza de las Ollas, 18

Tel. 870 05 27

GRANOLLERS

- COLOCACION DE PAPELES PINTADOS
- ROTULOS E IMITACIONES
- PINTOR INDUSTRIAL

Jaime Iglesias

Carretera de La Sagrera, s/n.

Teléfono 844 89 82

SANTA EULALIA DE RONSANA